

трѣбвало да се подържа. И като че вѣщо скжса нейнитѣ връзки съ роднини и познати. И тя се почувствува свободна, силна да махне ржка.

Оборила глава, Ана дълго стоя вмислена въ онова, що става съ нея. Въ мигъ тя изживя потрѣсна криза: въ нея рухнаха съ единъ замахъ оковитѣ на она гнетъ, който прѣзъ четири години я спираше и измжчваше.

Смѣла и бодра тя стана, вдигна глава и рѣшително махна ржка: Ана се почувствува способна да се бори за себе си и да взяви на всички, че тя е права и не бива да се замѣсва името на Николаева.

Тогавя тя се рѣши да напише писмото, за което Николаевъ я молѣше. Седна при масата и почна да пише.

Дълго писа тя съ увлѣчение, безъ да повдигне глава и когато свърши, на лицето ѝ просия осанката на човѣкъ, който поема връхъ себе си дълото на друго съ рискъ самъ да пропадне. Въ очитѣ ѝ се четѣше възможанието на душата, която дълго се е борила съ вътрѣшни непрѣодолими сили и е побѣдила.

Самодоволна Ана прѣгледа написания листъ и почна да чете:

... »Азъ пиша не за да се извинявамъ или да дия снисхождение. Не! Защото едно общество, което счита притворството за добродѣтель, а доблѣстьта за порокъ — не заслужва друго, освѣнъ съжаление. И ако упрѣцитѣ, които се отправятъ отъ всички, засѣгаха само мене — азъ бихъ мълчала. Но мнозина примѣсватъ името и на друго. Всички знаятъ, че той е журналистъ. А вразитѣ му не избиратъ срѣдства, за да го унищожатъ. И намѣриха удобенъ случай да отмъщаватъ.

«Азъ неискамъ да замълча неговата непричастность въ онова, което сторихъ — и излизамъ съ това писмо.

«Като заявявамъ това, азъ немога да се въздържа да не изкажа моето възмущение спрѣмо всички, които се боятъ да изнесатъ истината, макаръ че знаятъ колко азъ съмъ права.

«Какъ!

«Когато азъ толкова години мълчахъ и страдахъ въ себе си, защото чувствувахъ единъ такъвъ сѣмеенъ животъ, като моя, за невъзможенъ — никой не се сѣти за моитѣ страдания. Тогавя азъ само срѣцахъ съжалението въ тѣхнитѣ погледи, защото мжжъ ми — законния